

ПОПОВЪ. Андрей, Андрей, какво говоришъ, Андрей?!...

РОМАНОВЪ. Остави го. Нека си изкаже, нека изхвърли отъ себе си този психологически баластъ. Не виждашъ ли, че това е нервно разстройство послѣдствие на злополуката?

АНДРЕЙ. /съ ядъ/ Не е никакво нервно разстройство!

...
РОМАНОВЪ. Но вие, сами си издавате. Ето- и гласътъ ви... Разбира се, особено единъ младъ човѣкъ, не може да не влияе такава картина; разкъсанъ стомахъ, кръвъ, парчетата шмиргелъ... Но практичната частъ не е трудна, нали? Бинаги паритъ мегатъ да създадатъ здрава упора. Човѣкътъ пиянь... движение, обръщения... едно невнимателно натиска-не и... празъ...

АНДРЕЙ. Стига, инж. Романовъ! Нима мислите, че някой ще повѣрва на тази мръсна история? Нима...

РОМАНОВЪ. /прекъсва го/ Бее, ето пакъ нерви! Безусловно ще ни повѣрватъ тамъ където трѣбва.

ПОПОВЪ. Андрей, съобразявай се! Внимавай! Ти избухвашъ като взривъ. Романовъ утрѣ заминава. При нѣкое друго положение, ти не можешъ да контролирашъ нервитѣ си. Какво ще стане тогава?

РОМАНОВЪ. Какво ще стане ли? Или ще си запретне фжкавитѣ и ще създава "мръсни истории", както самъ той се изразява, или ще пропадне. Едно отъ двѣте. Другъ изходъ тукъ нѣма.

АНДРЕЙ. Не, лъжете се, Инж. Романовъ. Има единъ другъ изходъ.

ПОПОВЪ. Другъ?

АНДРЕЙ. Да. Да запашишъ единъ пожаръ въ душитѣ на хората, който ще освѣти тѣхния пътъ.